

Steder under de samme Ulemper som Købstadkommunerne. Men der er et andet Byggeri, som man ser flere i Nærheden af Købstæderne, og det er Opførelsen af større Villaer. Det er Folk, der søger ud i Skattelyet for at unddrage sig de store Skatter, der er en Følge af Dyrtidsudgifterne. Altsaa: Tilstrømningen af Arbejdere gaar fra Landet ind til Byerne, der maa tage den store Part af Udgifterne til Dyrtidsforanstaltningerne; men samtidig gaar Strømmen af de store Skatteydere ud paa Landet, idet de derigennem vil unddrage sig Udgifterne til de Dyrtidsforanstaltninger, som er en Følge af Indvandringen af ledig Arbejds-kraft fra Landet.

Der har under de ekstraordinære Forhold, vi har haft paa forskellige Omraader, ogsaa været grebet ind for at regulere Priserne paa Byggematerialer. Jeg tror nu ikke, at disse Indgreb har været særlig virksomme, jeg tror, de burde have været langt skarpere og langt mere omfattende. Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa ved denne Lejlighed, men jeg vil kun antyde, at jeg tror, man burde have været ind paa en Rationering paa dette Omraade. Jeg finder det ganske urimeligt, at man opfører meget kostbare Lystvillaer og lægger Beslag paa en stor Del af de Byggematerialer, som er i høj Grad nødvendige til Opførelse af Boliger, som kunde afgive den mest nødvendige Plads for de husvilde Arbejdere, og jeg tror derfor, det vilde være meget forsvarligt, om man sagde, at i disse Tider skal man ikke anvende de Bygningsmaterialer, som der er saa knap Tid paa, og som det i det hele taget er saa vanskeligt at faa fat paa, til store Luksusbygninger, men de skal anvendes til det Byggearbejde, som er i saa høj Grad paakrævet. Jeg vil henstille denne Sag til Overvejelse, jeg tror, det vilde være forsvarligt, om man her greb regulerende ind. Thi det ved jo enhver, som har med disse Ting at gøre, at det er overordentlig vanskeligt at faa de Byggematerialer, som er nødvendige til Opførelse af de mest paakrævede Bygninger. Jeg vil altsaa henstille, om det ikke var muligt, at de $1\frac{1}{2}$ pCt. halvaarlig, som nævnes i Lovforslagets § 2, kunde forhøjes, hvor der er Tale om, at Kommunerne opfører Bygninger til den mindre bemidlede Del af Befolkningen. Det er muligt, at man ikke gerne vil fravige den Procent, der nu er foreslaaet der, men jeg vil da henstille til den højt-ærede Minister, om ikke det var muligt,

at man for dette Byggeris Vedkommende kunde forlænge Aaremaalet. Det gælder altsaa nu for det øvrige Arbejde i 8 Aar, men det var dog muligt, at man for dette Arbejdes Vedkommende kunde tage et længere Aaremaal, maaske 10—12 Aar, i alt Fald 10 Aar; men kunde det forlænges til 12 Aar, vilde det være en Imødekommen overfor Kommunerne, som jeg synes vilde være meget rimelig, og den kan sikkert heller ikke afstedkomme saa store finansielle Vanskeligheder, at dette Krav derfor ikke kunde imødekommes.

I Lovforslaget stilles ligeledes Statsstøtte i Udsigt til Boligforeninger i Lighed med, hvad der hidtil er sket. Af Bilagene ser man, at der af Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg er henstillet, om ikke dette Beløb til Boligforeningerne kunde forhøjes fra 15 til 20 pCt. Henstillingen er gjort under den Forudsætning, at Loven af 31. Marts 1917 ikke fornyes. Den gaar ud paa, at Kommunerne kan yde $\frac{4}{10}$ til Laan i anden Prioritet, og at de kan faa Penge hertil som Statslaan — og denne Forudsætning viser sig for saa vidt at være rigtig, som Finansministeriet ikke agter at forny denne Lov. Jeg vil benytte Lejligheden til at sige et Ord herom, fordi det forekommer mig, at Finansministeriet og Indenrigsministeriet ikke har stillet sig rigtig i denne Sag. Der er nemlig adskillige, som havde regnet med, at de kunde faa saadanne Laan, og i god Tro til, at det lod sig gøre, har Kommunerne givet Tilsagn herom, men det har saa vist sig, at det Beløb paa, saa vidt jeg husker, 5 Mill. Kr., som var stillet til Raadighed for Finansministeren, ikke kunde slaa til til Opfyldelse af alle de Begæringer, som var indkommet. Kommunerne kunde saaledes ikke opfylde de Løfter, de faktisk havde givet de vedkommende, og foranlediget herved blev der fra Købstadforeningens Bestyrelse den 31. Marts dette Aar til Indenrigsministeriet indsendt en Skrivelse, i hvilken Købstadforeningen anmodede Ministeriet om at søge udvirket, at der ved en ny Lov gives Bemyndigelse til Forøgelse af nævnte Laanesum, saaledes at alle de Begæringer, som er indgivne inden 30. September forrige Aar, maatte kunne opfyldes. Herpaa har Finansministeriet svaret, at Ministeriet ikke mener at burde søge den ommeldte Lov fornyet. Man ønsker imidlertid ikke nogen Fornyelse af Loven, man ønsker kun, at det Beløb, som var stillet til Finansministeriets Raadighed, forøges, saaledes at man kan imødekomme de Laanebegæringer, der er indkommet